

určitých předpokladů žádost o navrácení v předešlý stav pro zmeškání lhůty k podání opravných prostředků vyhověti. Strana nemá tudíž právního nároku, aby jí byla restituce v předešlý stav pro zmeškání lhůty v požitkových věcech stát. zaměstnanců povolena, a neměli právo takové ani oba st-lé (viz nál. Boh. A 577/20, 742/21, 3297/24). Nelze proto v zamítnutí jejich žádosti restituční shledati nějaké porušení jejich subjektivních práv ve smyslu § 2 zák. o ss, které by jedině mohlo vésti ke zrušení nař. rozhodnutí podle § 7 zák. o ss.

Č. 12.237.

Zaměstnanci veřejní: I. * Předpis § 212 odst. 1 plat. zák. č. 103/1926 Sb. nebrání samosprávné korporaci, aby svému zaměstnanci přiznala i takovou úpravu služebních a platových poměrů, která státnímu zaměstnanci může býti podle ustanovení plat. zák. za určitých materiálních předpokladů přiznána, — ale na niž není právního nároku, — jsou-li tyto předpoklady splněny také u onoho zaměstnance samosprávné korporace. — II. V předpisu § 212 plat. zák. nelze spatřovati normu, ukládající povinnost aplikovati na samosprávné zaměstnance analogicky procesní (kompetenční) ustanovení, obsažená v tomto zák. a platná pro zaměstnance státní. — III. »Zvláštní okolnosti« po rozumu § 142 odst. 3 plat. zák. č. 103/1926 Sb.

(Nález ze dne 28. prosince 1935 č. 7111/34.)

V ě c: Emanuel D. a spol. proti zemskému úřadu v Praze o úpravu služebních požitků obecního úředníka.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Usnesením ze dne 29. října 1930 přiznalo obecní zastupitelstvo v P. Janu F., dne 25. března 1930 zvolenému obecnímu úředníku kancelářskému, služné ve III. služ. třídě 6. plat. stupnice stupně služného »a« plat. systému zák. č. 103/1926 Sb. s platností od 1. dubna 1930 a s nárokem na postup do stupně »b« dnem 1. ledna 1931.

Odvolání podané z tohoto usnesení dnešními st-li okresní úřad v Po-ličce zamítl výměrem z 15. dubna 1931 jako bezdůvodné, a to, pokud směřovalo proti přiznání služného 6. plat. stupnice stupně »a« a stanovení postupu do dalšího stupně služného dnem 1. ledna 1931, z toho důvodu, že rozhodlo-li se obecní zastupitelstvo, že se má systemisovati a obsaditi úřednické místo s požitky podle plat. zák. č. 103/1926 Sb., zůstává mu také vyhrazeno, aby rozhodlo o tom, zda se má čekatelská doba podle ustanovení § 7 odst. 6 plat. zák. č. 103/1926 Sb. zvolenému uchazeči zkrátiti, neb úplně prominouti. Jestliže se tedy obecní zastupitelstvo v P. usneslo zařaditi Jana F. přímo do 6. plat. stupnice stupně »a«, dalo tím současně najevo, že tímto svým usnesením čekatelskou dobu podle analogie svrchu cit. zák. ustanovení v tomto případě úplně prominulo. Ježto dále obecnímu zastupitelstvu přísluší podle analogie § 142 odst. 2 plat. zák. usnášeti se také na tom, zda se má určité období započítati pro zvýšení služného, nelze spatřovati porušení zákona ani v té okolnosti, když obecní zastupitelstvo města P. přiznalo Janu F.

nárok na postup do stupně »b« 6. plat. stupnice počínajíc dnem 1. ledna 1931. Ježto pak podle svrchu cit. ustanovení § 7 odst. 6 plat. zák. je možno ke zkrácení neb úplnému prominutí doby čekatelské a k započtení určitého období pro zvýšení služného přikročiti jen ze zvlášť závažných důvodů, resp. zvláštních okolností, nutno z postupu obecního zastupitelstva usuzovati, že si bylo také dobře vědomo důsledků svého usnesení po stránce finanční a že jistě také uvažovalo o tom, zda a čím přiznaná úleva, resp. výhoda bude ve prospěch obce na druhé straně vyvážena.

V odvolání z tohoto výměru namítáno, že podle plat. zákona počíná kancelářský úředník služným 7. plat. stupnice stupně »a«, že čekatelská doba musí býti v úřednické kategorii skutečně ztrávena, že pro prominutí čekatelské doby nebylo tu vůbec žádných zvlášť závažných služebních důvodů, a že obecní zastupitelstvo při platové úpravě, poskytnuté Janu F., nešetřilo zásad hospodárnosti ve finanční správě obecní a nebylo si ani vědomo finančních důsledků tohoto svého postupu.

Zemský úřad v Praze po konaném šetření výměrem z 27. ledna 1932 odvolání zamítl s poukazem na důvody výměru okresního úřadu, k nimž vzhledem k námitkám odvolání podotkl toto: Jak z vypsání konkursu na místo kancelářského úředníka obce p.-ské je zřejmo, snažila se obec získati úředníka, který by konal určité kvalifikované služby vyššího druhu, vyžadující namnoze mimořádné píle, svědomitosti a odpovědnosti. Jelikož pak řádný a úspěšný výkon úřednických prací pro obec závisí v první řadě na kvalifikaci, pili, svědomitosti a jiných osobních vlastnostech ustanovené osoby, nelze posuzovati ustanovení úředníka v první řadě jen s hlediska obecního hospodářství finančního, nýbrž s hledisek řádného výkonu úřední agendy obecní a osobní kvalifikace uchazečovy. Ve svém odvolání sami doznáváte, že stanoveným konkursním podmínkám zmíněný úředník zcela vyhověl. Podmínky ty obsahují — kromě všeobecných náležitostí — řadu dalších zvláštních náležitostí, zejména i víceletou praxi účtářenskou a revisní a praxi samosprávnou. Z toho je zřejmo, že obec usilovala získati odbornou a zkušenou sílu do svých služeb v rámci § 24 zák. č. 77/1927 Sb. Jak z jednacích spisů vysvítá, prokázal Jan F. téměř 17letou předchozí soukromou účetní praxi a mimo to osvědčil se v předchozím smluvním poměru u obce mimořádným způsobem, když uvedl s velikou pílí a svědomitostí do pořádku účetnictví v obci a v mšr-ě, které bylo, jak ze zprávy obce a provedené revise je patrné, dříve ve velkém nepořádku. Tyto zvlášť závažné důvody služební a předchozí odborná kvalifikace úředníka toho jsou pak, jak uvedeno, i podle plat. zákona takovými okolnostmi, které mohou býti podkladem příznivější platové úpravy úředníka. V nař. usnesení lze proto s hlediska § 212 plat. zák. č. 103/1926 Sb. spatřovati jednak prominutí čekatelské doby činící v III. služ. tř. 4 r., jednak odchylku z ustanovení § 14 odst. 2 plat. zák., jednak i započtení pro zvýšení služného podle § 142 odst. 3 plat. zák. Vzhledem k uvedeným okolnostem nemohl pak zemský úřad uznati nař. usnesení neúčelným a po stránce finanční pro obec neprospěšným, když event. větší výdaj obecní, který není nijak vzhledem k finanční situaci obce mimořádně tíživým,

vyvážen jest pracovní kvalitou a pílí ustanovené osoby, znající dobře a prakticky samosprávnou a účetní službu.

O stížnosti uvážil nss toto:

Stížnost vytýká na prvním místě, že přiznání 6. plat. stupnice stupně »a« s prominutím čekatelské doby je v rozporu s předpisy §§ 5, 7, 9 a 14 zák. plat. č. 103/1926 Sb. Touto námitkou stížnost v podstatě namítá, že proti předpisu § 212 odst. 1 plat. zák. byla Janu F. poskytnuta platová úprava přesahující míru platových a služebních práv a nároků obdobných stát. zaměstnanců, plynoucích z předpisů plat. zák.

V tom nemohl však nss stížnosti přisvědčiti.

V § 5 plat. zák. se stanoví, že místa III. a IV. služ. třídy se systemisují ve 4. až 7. plat. stupnici, nevybočuje tedy z tohoto předpisu usnesení obecního zastupitelstva, jímž bylo Janu F., dosazenému na úřednické místo systemisované ve III. služ. tř., přiznáno služné 6. plat. stupnice. V § 7 odst. 5 plat. zák. je předepsána čekatelská doba ve služební třídě III. v délce 4 let, ale v odst. 6 téhož paragrafu se dává možnost, aby ze zvláště závažných služ. důvodů byla v jednotlivých výjimečných případech čekatelská doba zkrácena nebo prominuta. Byla-li čekatelská doba takto prominuta nebo zkrácena, pak ovšem netřeba ve smyslu předpisu § 9 plat. zák. vyčkávat s ustanovením úředníka až do dovršení zákonem stanovené čekatelské doby. Z toho plyne, že podle plat. zák. se připouští za jistých předpokladů, aby ve státní službě byl ustanoven úředník, který nebyl vůbec čekatelem nebo nevykazuje čekatelskou služební dobu v délce předepsané zákonem, jestliže prominutí neb zkrácení čekatelské doby bylo mu kompetentním úřadem pravoplatně přiznáno ze zvláště závažných služebních důvodů.

Jest však se zřetelem k námitce stížnosti uvážiti, zda takovéto zkrácení nebo prominutí čekatelské doby, které může býti státnímu zaměstnanci přiznáno, ale na něž tento nemá právního nároku, spadá ještě pod pojem »jednotlivé druhy platových a služebních práv a nároků státních zaměstnanců« ve smyslu ustanovení § 212 odst. 1 plat. zák., jichž míru nesmějí přesahovati služební požitky a právní nároky zaměstnanců veřejnoprávních korporací a ústavů, na něž se vztahuje § 19 zák. č. 394/1922 Sb.

Po názoru nss-u slovy použitými v § 212 odst. 1 plat. zák. »jednotlivé druhy platových a služebních práv a nároků státních zaměstnanců« nejsou míněna práva a nároky, příslušející jednotlivým zaměstnancům státním jako jejich subjektivní nároky, založené kogentními předpisy, takové nároky normujícími, nýbrž rozumí se těmi slovy soubor práv a nároků, které státnímu zaměstnanci plynou nebo plynouti mohou z pozitivních norem, upravujících generelně služební a platové poměry stát. zaměstnanců, bez rozdílu, jde-li o normy obsahu kogentního nebo jen dispositivního. K výkladu tomu vede nss úvaha, že by odporovalo intenci předpisu § 212 odst. 1 plat. zák., jež záležela pouze v tom, aby byl dán právní podklad pro odstranění a pro zamezení v budoucnosti takových úprav služ. a plat. poměrů zaměstnanců samosprávných korporací, které podle norem zeměstnaneckého práva státního nemohou stát. zaměstnancům býti přiznány, čili jinými slovy, aby byla zásadně odstraněna t. zv. nadparita zaměstnanců samosprávných korporací oproti zaměstnancům

státním, nikoli však, aby se zaměstnancům samosprávných korporací staly nedostupnými s hlediska předpisu § 212 odst. 1 plat. zák. i takové úpravy jejich služebních poměrů, které jsou dosažitelné i zaměstnancům státním podle pozitivních předpisů za splnění materiálních předpokladů, eventuelně v předpisech těch stanovených. Nebrání tedy předpis § 212 odst. 1 plat. zák. samosprávné korporaci, aby svému zaměstnanci přiznala i takovou úpravu služebních a platových poměrů, která stát. zaměstnanci může býti podle ustanovení platového zákona za určitých materiálních předpokladů přiznána, ale na niž není právního nároku, ovšem, jsou-li tyto předpoklady splněny také u onoho zaměstnance samosprávné korporace.

Je-li možnost prominutí nebo zkrácení čekatelské doby stát. zaměstnance opatřením, přípustným podle pozitivního předpisu plat. zák., pak nelze podle toho, co bylo právě dovozeno, shledati, že by obdobné opatření, přiznané za splnění všech v platovém zákoně pro takové opatření stanovených materiálních předpokladů analogickému zaměstnanci samosprávné korporace, přesahovalo míru platových a služebních práv zaměstnanců státních, a přičilo se proto předpisu § 212 odst. 1 plat. zák., uváží-li se při tom ještě, že prominutí nebo zkrácení čekatelské doby, bylo-li státnímu zaměstnanci v mezích předpisu plat. zák. platně přiznáno, stává se součástí služ. a plat. práv tohoto státního zaměstnance.

Obdobně jako v § 7 odst. 6 se stanoví i v § 14 odst. 2 plat. zák., že jsou ze zvlášť závažných služebních důvodů přípustny úchytky od zásady, vyslovené v odst. 1 téhož paragrafu, že úředník obdrží při prvním neb opětném ustanovení počáteční služné příslušné nejnižší plat. stupnice, a stačí tu poukázati na předchozí vývody, týkající se prominutí čekatelské doby. — — —

Proti poukazu žal. úřadu na ustanovení § 142 odst. 3 plat. zák. namítá stížnost, že podle téhož paragrafu (odst. 5) vyžaduje se k započtení období, na něž zaměstnanec nemá právního nároku, souhlasu ministerstva vnitra a financí, čili analogicky v daném případě nemohlo tak učiniti obecní zastupitelstvo samo, nýbrž může se tak státi jenom za souhlasu nadřízených úřadů. Takového souhlasu od nadřízeného úřadu si však obec nevyžádala.

Tato námitka je zřejmě založena na právním názoru, že v důsledku předpisu § 212 plat. zák. jest na platové poměry úředníků samosprávných obdobně používati také procesních ustanovení, obsažených v předpisech plat. zák., platných pro zaměstnance státní. Leč pro tento názor není v cit § 212 plat. zák. opory, neboť ustanovení odst. 1 § 212 plat. zák. obsahuje pouze normu, která se týká materiálně-právní stránky úpravy služ. poměrů samosprávných zaměstnanců, stanovíc toliko nejvyšší mez, kterou služební požitky a právní nároky zaměstnanců veřejnoprávních korporací a ústavů zásadně nesmějí překročiti, a ukládajíc tím zároveň povinnost veřejnoprávním korporacím a ústavům, aby redukovaly služ. požitky a právní nároky svých zaměstnanců, pokud tuto mez přesahují. V odst. 4—7 § 212 plat. zák. pak jsou pro účely provedení opatření podle tohoto paragrafu dány zvláštní procesní předpisy, odlišné od oněch obsažených v částech zákona, jednajících o zaměstnan-

cích státních. Z toho plyne, že v předpisu § 212 plat. zák. nelze spatřovati normu, ukládající povinnost aplikovati na samosprávné zaměstnance analogicky procesní (kompetenční) ustanovení, obsažená v předpisech plat. zák. a platná pro zaměstnance státní.

Dále stížnost dovozuje, že ani soukromou službu, zvláště když nepředcházela bezprostředně před vstupem do služby v samosprávě, ani prozatimní službu u obce P. v délce necelého 1½ roku nelze považovati za takové zvláštní okolnosti, které by mohly býti předpokladem započtení pro zvýšení služného podle § 142 odst. 3 plat. zák.

K tomu jest uvést, že v § 142 odst. 3 plat. zák. není podrobněji určeno, které okolnosti může úřad uznati za zvláštní okolnosti, jež mohou odůvodniti započtení určitého období pro zvýšení služného. Po názoru nss-u jest jimi rozuměti skutečnosti, jež jen mimořádně se naskytují a jsou takové závažnosti, že mohou býti důvodem, aby v konkrétním případě mohl býti opuštěn princip, plynoucí z odst. 1 § 142 plat. zák., že není nároku na zápočet jinaké doby pro postup do vyšších požitků, než doby služby legionářské a služební doby, jež podle plat. zákona samého je důvodem ke zvýšení služebních požitků (na př. § 8 odst. 6, § 15 odst. 2, § 17 odst. 5, § 31 odst. 1, § 40, § 44, § 61 a j.).

Úsudek o tom, jsou-li okolnosti toho kterého konkrétního případu takovými »zvláštními okolnostmi« v uvedeném smyslu zákona, jest výsledkem hodnocení skutkových okolností, jde tedy o úsudek skutkový, jež nss může přezkoumati jen v mezích předpisu § 6 odst. 2 zák. o ss, totiž jen v tom rozsahu, zda úsudek ten nespočívá na skutkové podstatě, zjištěné neúplně nebo se zanedbáním podstatných náležitostí řízení, nebo zda závěr ze zjištěných skutkových premis úřadem učiněný je podle zásad logického myšlení možný. Žal. úřad vyvodil svůj úsudek, že v daném případě jsou závažné okolnosti, odůvodňující zápočet předchozí služby pro zvýšení služného, z toho, že Jan F. vykazuje víceletou praxi účtářskou a revisní praxi samosprávnou. Že by toto zjištění odporovalo spisům, nebo že by spočívalo na řízení vadně provedeném, stížnost nevytýká a nss neshledal, že by pak nahoře uvedený úsudek úřadu, z těchto skutkových zjištění vyvozený, byl logicky nemožný, nss rovněž neshledal. — — —

Č. 12.238.

Policejní věci: **Není předpokladem vyhoštění podle odst. 5 § 2 zák. č. 88/1871 ř. z., aby osoba, o niž jde, náležela k některému druhu osob, uvedených v § 1 lit. a) až d) cit. zák.**

(Nález ze dne 28. prosince 1935 č. 13.180/34.)

V ě c: Karel a Alžběta L. v P. proti zemskému úřadu v Praze o vypovězení z republiky.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Nálezy okresního úřadu v Čes. Krumlově z 27. dubna 1933 byli Karel a Alžběta L. na základě ustanovení § 2 odst. 5 zák.